

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Contemplatio quietis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

tuam Divinitatis fruitionem in Divinitate ipsā: tu bibis non solum è fonte, sed totus sic fonti immersus es, ut nemo cognoscere id possit, nisi tu solus. O mi Jēsu! quàm ardeo videre te sic totum diffluentem puris deliciis beatæ tuæ æternitatis! nam tibi in hoc statu quid possit deesse?

Jēsus capit
delicias cum
animabus no-
stris, & nos
has illi dare
nolumus.

Et tamen affirmas, delicias tuas esse cum filiis hominum. O mi amabilissime Salvator, quàm plenum solatio est hoc verbum? Tu quo infinitarum deliciarum invenis fontem in sinu divini Patris tui, exis inde, ut alias quæras delicias in corde nostro; sed potius hoc est, tuas ut afferas illi. Tu referas nobis omnes thesauros tuos, tu effundis in morem torrentis nobis divitias tuas, & vivere nobiscum desideras, velut cum amico amicus, quorum bona sunt communia. O prodigium divinarum munificentiarum tuarum

erga nos parvulas & miseras creaturas. Tu dignaris nobiscum tuas capere delicias, & nos abnuimus, nec illas te capere permittimus conjungendo nos tecum, adhærendo tibi in oratione. Eheu! quomodò nostras capere possumus delicias cum quovis alio, quàm tecum solo? Nihilominus pleræque animarum non delectantur cogitando de te, eòquod illectæ sunt deliciis & voluptatibus sensuum, quibus satiari permittuntur, quantum voluerint; & tu qui totus spiritualis es, aufugis ab anima carnali. Necesse est, ut spoliemus nos voluptatibus humanis, si gustare volumus divinas. Sed quam facile hoc foret animæ, quæ vel leviter consideraret vilitatem illarum, harumque valorem! ultima hæc verba, quorum postulavimus explanationem, dederunt ipsi ansam dicendi nobis id, quod intelliges.

ARGUMENTUM.

Contemplatio quietis.

ARTICULUS VI.

Non dicimus, Jēsum Christum locutum non esse mundo, nisi tribus ultimis annis vitæ suæ, quam duxit palam, cunctisque reddit manifestam; sed ipsum per triginta vitæ soli-

tariæ annos tam altum tenuisse silentium, ut nullum instruxerit, nulli ullam dederit informationem. Quantum ad me, majorem tribuo silentio huic facultiam, quàm omnibus verbis,

Zz 3

quæ

quæ effatus est, quoad vixit in terris, si docuit Christianos de plebe per tres annos, quibus conversatus est cum illis, docuit Christianos perfectos, quos separavit à mundo quoque vocat ad vitam contemplativam, per annos triginta vitæ suæ absconditæ, quàm traduxit in solitudine. Hic profectò ipse est liber contemplativorum; unicus solus intuitus, quàm anima spiritualis ejaculatur in interiora JESU Christi in hoc statu, pluris est lectione totius alicujus voluminis; eòquòd invenire mox doceat ipsam, quod totus mundus quarit & desiderat, quodque neminem turbat, solidam nimirum animæ nostræ quietem.

Hæc esse non potest nisi in DEO solo, qui est centrum nostrum. Contemplari quietem admirabilem, quâ sanctissima anima JESU Christi potita est in divinitate, cui tota semper fuit immerfa est vidisse paradisum oculis nostris apertum; nonnisi opus est intrare: aspectus hic tam blandis affluit illecebris, incitando cordi ad solitudinem, ad silentium, ad contemplationem, ut nullus ab eo cohibere se possit, nisi ille, qui suos à tam specioso objecto avertit oculos; quod ut faciat, necesse erit sibi maximam inferre vim ac violentiam; siquidem anima proprium suum invenit, dum ama-

bilissimi sui JESU contemplatur paradisum. Quando hæc ipsum amat ex toto corde suo, quando revera ipsius quarit & procurare satagit commoda tanto profunditur gaudio ex eo, quod ipse sit DEUS, quodque æternaliter ipse fruiturus sit tam plenâ, tamque perfectâ possessione Deo, ut propriarum oblita miseriarum aliquid pro se desiderare non cogitet, eòquòd se omnia habere credat in eo, quem amat plus quàm se.

Dicit ipsa in corde suo: Quid refert meâ, quod nonnisi miseria sim, infirmitas & paupertas, cum videam, ô mi JESU, te DEUM esse infinitâ ratione beatum, infinitâ ratione divitem in temetipso? Non angor de paupertate meâ, tanto demulcet me gaudio ubertas tua: Confido tam parùm mihi unquam defuturum quàm tibi; quia, quod non habeo in me. habeo in te, quàm infinitâ ratione plus amo, quàm me. O pulcherrima anima JESU mei, quæ tam profunda, tamque jucunda frueris quiete in contemplatione tuâ divinâ, quanto perfundor júbilo, dum ita te video, & novi te ita in æternum mansurum. Non inquiri, quid mecum futurum sit, nec in vita præsentis, nec in æternitate: quando infelix forem ac misera, quando annihilarer omninò te semper DEUS eris,

Anima amat
gloriam JESU
Christi, obli-
viscitur pro-
prium mis-
eriarum.

eris, & infinita plenus gloria & felicitate in temetipso; hoc unicum mihi sufficit, & incomparabiliter magis in acceptis id refero, quam propriam meam felicitatem.

Magnum negotium bonæ animæ est, occupare se JESU Christo,

Non fiat mihi sermo, de exultando unquam alio hæc in terra negotio; maximum quod agendum mihi incumbit, est, me tuam occupare felicitate, tuam gloriam, tuis excellentiis, o mi adorandissime JESU, gaudere de illis, admirari incessenter illas, applaudere & congratulari illis: cætera omnia, quæ tractare possem cum hominibus, parva negotia, nihil ferme sunt in comparatione: sive succedant bene, sive eveniant male, anget me minimum: siquidem grande meum & præcipuum negotium nunquam non succedit optimè, nec unquam succedere potest nisi eventu auspiciatissimo, mihi que exoptatissimo, eòquod tu semper DEUS sis, & in æternum futurus sis, in divina tua quiescens felicitate. Ecce tibi ingens gaudii mei argumentum, & immobile meæ fulcrum lætitiæ.

Verum si abstraharis à dulci hæc occupatione, interpellat bonus noster Ecclesiasticus, si avellaris etiam à tua solitudine, si ex ordinatione DEI impliceris pluribus abalienantibus animum negotiis, quæ excutere non

possis absque offensa illius?

Respondit ad hoc ingemiscens ^{Otium & vacatio à DEO} & oculos in cælum attollens: Fateor, otium à Deo unicum ^{magnum est} esse tormentum, quod affligere ^{supplicium bonæ animæ,} me posset; cruciarer inde magis, quam avarissimus quisque suo spoliatus & auro & omni thesauro; siquidem nullus thesaurus comparabilis est illi, pro anima, quæ novit illum. Verum si facta vi à mea avellerer solitudine, memo avellere me posset è sinu ipsius; & quando obruerer creaturarum intricamentis, negotiorum impedimentis, ubique apertam invenirent portam ad exeundum inde, & intrandum cum Salvatore meo in speciosum & spatiosum palatium divinitatis. Porta hæc est immensitas DEI, quem ubivis video, & in quam intrare possum in ipso instanti, quo de ipsa cogito.

Captivam experior animam meam, & vi detentam, quamdiu Commoratur in angusto & obscuro creaturarum carcere, & sentio defatigari ipsam, debilitari & tædio affici diurnam occupationem cum quovis alio, quod DEUS non est, quam gratum etiam fuerit à principio. Sed ^{Anima experitur carcerem inter creaturas; resumit suam libertatem in, trans in DEUM,} invenit ipsa libertatem suam, quamprimum obtinuit, ut reverti liceat in vastam essentiæ & perfectionum DEI latitudinem; recreatur illa, dum ipsum quærit;

est beata, dum ipsum invenit; est plene satiata, dum in ipso quiescit. Videtur his, qui non satis noverunt regionis hujus felicitatem ibi detineri quem vi facta, ibi habitari cum fastidio, eod quod non adfit, quo quis se occupet. Sed an deesse possit jucunda occupatio, quando quis se occupat occupatione ipsius DEI, nisi quod ipse perfecte contentus sit uno simplicissimo intuitu, qui nunquam nec multiplicatur, nec variatur? Et anima tum multiplicet, tum variet aspectus suos, contemplans modò unam, modò alteram perfectionem, juxta motum & impulsum gratiæ presentis.

Quantum nobis probrum, quod tam libenter conversemur cum amicis, & tam parum cum Deo.

O mi DEUS! ille solus beatus est, qui novit te, quique tuæ gustat conversationis dulcedinem. An possibile sit, homines eoque oblectari conversatione cum aliis hominibus, tamque parum occupari Deo, cum quo sunt semper, quin unquam e medio finis sui exire possint, & in quo invenirent tam facile, si vellent veram felicitatem, quam inutiliter quærunt in creaturis? An ergò ò ens entium, ens infinitum, fons perennis omnium entium! an tam parum agnoscaris, ita tradaris oblivioni, tamque tenuis sit numerus animarum solitudinis amantium, quæ cogitent dere, quæque suam collocent felicitatem in eo, si tecum

ipsis liceat conversari? Reliqui omnes quasi nunquam de hoc suscipiunt cogitationem, imò credunt, tantà sunt obvoluti cecitate, hoc inutilis occupationis genus esse, sibi que alia conficienda incumbere negotia. Dum interim torquent & plurimum cruciant se, aucupando mille parva creaturarum nihila, quæ ipsorum elabuntur manibus, sicut qui vellet præhendere manu atomos, quibus totus aër est plenus; negligunt, ne dicam, contemnunt magnum omne, & bonum infinitum, stans ad portam cordis eorum & desiderans implere illud mille consolationibus divinis.

Quâ ratione hoc esse potest? Quod facile & delectabile sit conversum cum Deo.

Anima mea, tu tota penetraris ab essentia Dei; siquidem ipsa replet omnia immensitate suâ; Tu es igitur etiam in cognitione, qua cognoscit seipsum; tu es igitur etiam in amore infinito, quo amat seipsum: siquidem essentia ipsius, & cognitio ipsius & amor ipsius non nisi eadem simplicissima res est. Quid agendum tibi est, nisi ut annihilés & immutes esse tuum in esse ipsius, cognitiones tuas in cognitionem ipsius, & omnes affectus tuos in amorem ipsius. Hoc est, non esse amplius, nisi per essentiam ipsius, hoc est, non cognoscere illum, non amare illum, nisi per cognitionem ipsius, nisi

nisi per amorem ipsius. O mi DEUS! quanta mihi consolatio, quod exire mihi non liceat ex essentia tua! Ergo exire quoque non possum à cognitione tuâ, ex amore tuo. Quando non potero amare DEUM, nec habere bonum aliquem affectum in

corde meo, adorandarum reminiscar flammarum, quæ divinas succendunt Personas, inhærebo considerationi illarum, delectabor de illis, illisque congratulabor, & tandem me intra illas projiciam ex toto corde meo, ut comburam cum illis.

ARGUMENTUM.

Otium Sanctum.

ARTICULUS. VII.

Oblectabamur audiendo bonam hanc animam tam divinè loquentem nobis de sublimibus occupationibus animæ Salvatoris nostri, tempore vitæ suæ solitariæ, & de deliciis, quas reperit anima solitaria considerans quietem divinæ contemplationis suæ: experiebamur etiam desiderium novum vacandi deinceps magis ardentem vitæ internæ & orationi. Hoc est, quod exstimulavit me, ut quærerem ex ipsa, quodnam medium crederet efficacius, brevius & certius ad ingrediendum divinum hoc sanctuarium, ubi nobis solis conversari licet cum Deo solo, ad occupandum nos re non aliâ, nisi divinâ ipsius occupatione.

Respondit mihi duobus verbis: Non est brevior via, nisi universale otium ab omni eo, quod DEUS non est. Reperire

est animas, quæ specialiter vocatæ sunt ad honorandum vitam solitariam Domini nostri, modo magis speciali, quam omnes alios vitæ ipsius status. Sicut enim habemus corpus naturale compositum ex pluribus partibus, quarum quælibet destinata est ad speciale suum munus, pedes ad ambulandum, manus ad operandum, oculi ad videndum, caput ad discurrendum, & sic de reliquis: ita JESUS CHRISTUS habet Corpus aliquod mysticum, compositum è totidem partibus, quot habet Christianos, qui omnes sunt membra ipsius; sed non omnes sunt destinati, ad exhibendum ipsi idem servitium. Aliqui deputati ad exercendum continuo bona opera; hoc totum est, quod exigit ab illis. Alii sunt velut lingua, quibus alia non incumbit cura, nisi

Aaa

munus Christi.

Necessarium est otium universale ab omni eo, quod non est DEUS, si quis velit bene occupari DEO,

d facile
lectabile
universali
Deo.